

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **K. G.**, zast. JUDr. Martinem Slobodníkem, advokátem se sídlem U Rybníčku 553, Prachatice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018, čj. MPSV-2018/156814-913, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2019, čj. 53 Ad 16/2018-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Českých Budějovicích, rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018 nepřiznal žalobkyni příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2018, neboť prostor, který žalobkyně obývá, nesplňuje definici bytu podle § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Odvolání, které proti tomu žalobkyně podala, žalovaný zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Setrvala na tom, že prostor, který si pronajímá, je zdokumentován pasportem stavby podle § 125 stavebního zákona, a je tedy bytem určeným k trvalému bydlení podle stavebního zákona ve smyslu definice bytu v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] NSS na úvod předesílá, že kasační stížnost je na samé hraně projednatelnosti, protože ve většině pouze doslovně opakuje argumentaci uplatněnou v již žalobě. NSS se tedy pouze stručně vyjádří k hlavní kasační námitce, podle níž pasport stavby prokazuje užívání bytu k trvalému bydlení podle stavebního zákona. Zároveň NSS upozorňuje, že se totožnou otázkou (dokonce ve vztahu k těmům bytovému domu) zabýval v rozsudcích ze dne 26. 6. 2018, čj. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Ads 268/2017-28, a ze dne 16. 12. 2019, čj. 10 Ads 21/2019-23.

[5] Ve věci jde o výklad § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, podle něhož se *bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*

[6] Jak již správně vyhodnotil krajský soud, spisovou dokumentací (zejména sdělením stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2016) je spolehlivě prokázáno, že vlastník domu změnil stavební dispozici domu – ze dvou bytových jednotek zřídil tři. Tyto úpravy však provedl bez přivolení stavebního úřadu, a nově zřízená bytová jednotka tedy není jednotkou podle stavebního zákona určenou k užívání jako byt.

[7] Stěžovatelka se snaží tento závěr zpochybnit pasportem stavby ze dne 9. 3. 2015, který stavební úřad ověřil dne 21. 1. 2016 a v němž vlastník domu označuje prostor obývaný stěžovatelkou jako samostatný byt č. 1.

[8] NSS ve shodě s krajským soudem i se svou předchozí judikaturou citovanou výše konstatuje, že samotný pasport stavby, který je navíc pouze zjednodušenou dokumentací skutečného (faktického) provedení stavby, nemůže v nyní projednávané věci prokázat vytvoření tří bytových jednotek ani vést k závěru o účelovém určení obytných místností k trvalému bydlení v souladu se stavebním zákonem. Tím spíše za situace, kdy předložený pasport obsahuje výslovnou poznámku stavebního úřadu, že pasport nelegalizuje stavbu a nepotvrzuje její správnost podle stavebního zákona. Pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky užívána jako byt či je tak fakticky stavebně-technicky provedena (o čemž jediném může svědčit předložený pasport). Zákon o státní sociální podpoře naopak váže vznik nároku na příspěvek na bydlení pouze na užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudaci těchto místností coby bytu. Ani jedno z toho stěžovatelkou pronajímáný prostor nesplňuje.

[9] Stěžovatelka na podporu svých tvrzení poukazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 344/2016-42, který je však na tuto věc nepřiléhavý. NSS se v něm zabýval účelem „pasportizace“ z hlediska stavebního práva, a mimo jiné v bodě 40 vyslovil,

pokračování

že „není možné, aby se pasportizace stala prostředkem pro legalizaci nepovolených staveb“. V nyní řešené věci na rozdíl od věci 1 As 344/2016 neschází dokumentace potvrzující účel užívání stavby. Z dokladů naopak vyplývá, že vlastník domu provedl nepovolenou změnu stavby, kterou však nemůže uvést do souladu se stavebními předpisy pouze vyhotovením pasportu. Za této situace nemůže pasport stavby – stěžovatelčinými slovy – „nastolit stav právní jistoty“, že stěžovatelkou užívaný byt je určen podle stavebního zákona.

[10] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[11] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu